YEŞİL TESPİH

İÇİNDEKİLER

1 YEŞİL TESPİH

26 SELVİ NİNE

YEŞİL TESPİH

d

Sararan yaprakların savrulduğu sokaklarda yürüyordum. Dar sokakları geçip, geniş bir sokağa girdim. İleride bahçe içinde pembe boyalı bir bina vardı. Binaların önüne geldiğimde "Huzur Evi" tabelâsını görünce bir müddet durdum. Bahçe kapısından içeriye şöyle bir baktım. O sırada eski bir bankın üzerinde beyaz yemenili bir teyze dikkatimden kaçmamıştı.

Devamlı bahçe kapısına bakıyordu. Belli ki beklediği biri vardı. Her kimi bekliyorsa galiba uzun süredir gelmemişti. Çünkü her gelip geçene eğilip bakıyor ve yaşlı bedeni durmadan sallanıyordu. Kendi kendine belli belirsiz bir şeyler mırıldanıyordu.

Neler mırıldandığını merak ettim. Birkaç metre ötesine oturup, dinlemeye başladım. O an içimden yanına gitmek, selâmlaşmak, hâlini hatırını sormak geldi. Ama bir türlü cesaret edemedim. Yaşlı teyze kendi dünyasına öyle dalmıştı ki benim yanına yaklaştığımı bile fark etmedi.

– Nerede kaldın yavrum? Hafta sonu geleceğim dedin gittin. Hani hâlâ gelmedin. Kaç gün, kaç hafta geçti. Beni yaşlı diye saymayı bilmez sanıyorsan, yanılıyorsun. Ben günleri hep saydım, diyordu.

Yaşlı teyze ıslak gözlerini mendiliyle sildi. Derin bir iç geçirip öylece kalakaldı. Cebinden yeşil taneli bir tespih çıkardı. Sanki uzun zamandır ayrıymış gibi tesbihi avucunun içine alarak hasretle kokladı. Bir ileri, bir geri sallanarak tespih tanelerini çekmeye başladı.

Yeşil tespih! O yeşil tespih kafamda bir şimşek çakmasına sebep olmuştu. Beni yıllar öncesine götürmüş, bir anda gözümde babaannemi canlandırmıştı.

İyice yaşlanıp, kendi işini göremediğinde her şey o kadar değişmişti ki... Bir gün amcam ve halam bize gelmişlerdi. Babaannemin, yalnız başına kalamayacağına karar vermişler, bu duruma çözüm arıyorlardı. Amcam:

– Biliyorsunuz benim hanım çalışıyor. Gündüzleri anneme bakamaz. Ama annem için her türlü fedakârlığa hazırız. Gündüzleri ona bakması için bir bakıcı kadın tutabilirim. Biz işten gelene kadar anneme o bakar, diyorum.

Halam şaşkın bakışlarla:

– Olmaz öyle şey! Anneme tanımadığım bir insanın bakmasına gönlüm razı olmaz. En iyisi bizim evde kalması. Arada sırada hafta sonları görmeye gelirsiniz. Arzu ederseniz bazen, annem için de değişiklik olsun diye alıp evinize götürürsünüz.

Babam:

– Bana sorarsanız annem bizde kalmalı. Çünkü sizin çocuklarınız henüz çok küçük. Onların da bakıma ihtiyacı var. Hem annem, hem çocuklar yükünüz ağır olur. Bizim çocuklar büyüdü. Annelerine yardımcı da oluyorlar.

Halam:

– Çocuklar büyüdü diyorsun da Halime ablam ne olacak? Kadıncağız sık sık hastalanıyor. Gün geliyor onun bakıma ihtiyacı oluyor. O kadar işin üstesinden gelemez.

O ana kadar konuşmaları sessizce dinleyen annem söze girmişti:

– Canım bana bir şey olursa sizler varsınız. Çok zorlanırsam, hepiniz yardımcı olursunuz. Allah bir kolaylık verir elbette.

Bu konuşmalar uzadıkça uzamıştı. Sanki çocukları babaannemi paylaşamıyorlardı. O diyor bizde kalsın, öbürü diyor bizde kalsın. En sonunda babam:

– Hep biz konuştuk, dedi. Bakalım bu konuda annem ne diyecek? Aslında ona sormadan boşuna konuşmuş oluyoruz, diyerek bitişik odadaki babaannemin yanına gitmişti. Sonra birlikte oturduğumuz odaya gelmişlerdi. Babam:

– Annem şimdilik bizimle kalacak, diyerek sanki herkese müjdeli bir haber verdi.

Nur yüzlü, sevgili babaannem de odadaki herkesin yüzüne bakarak tebessüm etmişti. Ellerini açarak:

– Allah'ım, ben evlâtlarımın hepsinden razıyım. Sen de onlardan razı ol, diyerek dua etmişti. Nemlenen gözlerini silerek:

– Beni merak etmeyin. Benim için üzülmenize lüzum yok. Sizlere de geleceğim ama şimdilik Hasan'ın yanında kalacağım, demişti.

Halam ve amcam:

– Anacığım ne zaman canın isterse haber ver. Hemen gelir seni alırız, demişlerdi. O gün bizim evde, sanki bayram coşkusu yaşanmıştı. Üç kardeş, neşe içinde zıplayarak: “Yaşasın! Artık babaannem bizde kalacak.” diye sevinç çığlıkları atmıştık.

Babaannem, yumuk yumuk gözleri, yumuşacık elleriyle çok tatlı bir ihtiyardı. Bana seslenirken, “kara kızım”, kız kardeşim Seyhan’a ise "sarı civcivim" derdi. Ne zaman bir bardak su versek:

– Allah razı olsun yavrum. Sizin de su verenleriniz çok olur inşallah, diye hayır dualar ederdi.

Babaannemin dua dolu sözleri bizi hep mutlu ederdi. Seyhan, ben ve ağabeyim Yusuf, sık sık odasına girerdik. Hâlini hatrını sorar, ona yardım etmek isterdik. Bu bizim için büyük bir zevkti. Yusuf ağabeyim:

– Canın bir şey istiyorsa, söyle hemen alıp geleyim, derdi. Babaannem ise her defasında:

– Hiçbir şeye ihtiyacım yok, sağol evlâdım, derdi.

Fakat arada sırada bize gelen çocuklara verip onları sevindirmek için leblebi, şeker, kuru üzüm aldırırdı. Cebinde taşıdığı kuru yemişler babaannemin en iyi mükâfatıydı. Özellikle de leblebi ve şeker, mızmızlanan çocukları susturmaya birebirdi.

Seyhan'ın ve benim en büyük zevkim babaannemin çeyiz sandığını açmaktı. Havalandırma bahanesiyle içindekileri tek tek boşaltırdık. Seyhan babaannemin çiçek motifli, nakış işlemeli gelinliğine bayılırdı.

– Ben büyüyüp gelin olunca, bu elbiseyi giyeceğim, deyince hepimiz gülüşürdük. Babaannem de: "İnşallah yavrum, inşallah." derdi.

Biz ise ağabeyimle birlikte eskiye ait fotoğraflara bakardık. "Rahmetli dedem ne kadar yakışıklıymış." der, babaannemi çok değişmiş bulurduk. İnsanların yaşlanınca ne kadar çok değiştiklerine bu fotoğraflara bakarak şahit olurduk.

Babaannem, evde boş durmayı sevmediği için bazen mutfakta pirinç ayıklardı. Ben de ona yardım ederdim.

Bulduğumuz kocaman taşları boş bir ilâç şişesinin içine atardık. Her taş bulduğumuzda sanki kıymetli bir şey bulmuş gibi sevinirdik. "Bu taşlar ağzımıza gelse, kim bilir dişlerimiz ne olurdu?" diye düşünürdüm.

O zamanlar kız kardeşim peçete ve pul koleksiyonu yapardı. Ben de "pirinç taşı koleksiyonu" yapardım. Arada sırada koleksiyonumu büyüklerimin beğenisine sunar, onlardan büyük iltifatlar alırdım. Babaannem:

– Hiç kimse, pirinç ayıklarken kara kızım kadar taş bulamaz, dediğinde pürdikkat kesilirdim. Ne kadar çok taş bulursam o kadar mutlu olurdum.

Babaannem çoğu zaman kollarım yoruluyor diye saçlarını bize taratırdı. Ama kız kardeşimle benden başkası onun saçlarına elini süremezdi.

– Kara kızımla, sarı civcivimin hâli bir başka. Canımı hiç acıtmadan tarıyorlar, diyerek bazen saçını taratmak için günlerce bizi beklediği olurdu.

O zamanlar hiç aklım almazdı. "Saç taramak insanın kollarını yorar mıymış?" diye düşünürdüm.

Babaannemle oyuncak bebeğimizle oynar gibi ilgilenirdik. Kına kokulu saçlarını tararken şekilden şekile sokardık. Bazen at kuyruğu yapar, çoğu zaman da ortadan ayırırdık. Kulaklarının üzerinden iki kuyruk yaptığımızda olurdu. Ama her seferinde bu oyunun sonunda ikiye ayırıp örerdik.

Biz işimizi bitirince o da özenle yeniden başörtüsünü takardı.

Elinden kınası hiç eksik olmazdı. Her bayram arefesinde bizim de elimize kına sürerdi.

Babaannem, namazlarına da büyük bir hassasiyet gösterirdi. Onun kadar güzel namaz kılan başka bir insan görmemiştim. Namaz vakitlerinde, ezan sesini duymak için her şeyi sustururdu. Boş durduğu vakitler de ise daima yeşil tespihini çekerdi. Sadece diliyle değil, sanki bütün bedeniyle Allah'ı zikrederdi.

Annem ve babam, onunla yakından ilgilenmemize çok memnun olurdu. Annem her seferinde bizi tembihlerdi:

– Aman babaannenizi üzecek bir şey yapmayın. O çok yaşlandı. Tıpkı bir çocuk gibi oldu. Yemek yerken üzerine dökebilir. Yürürken sendeliyor, bir yerlere çarpabilir. Ona yardımcı olun, onu sakın incitmeyin, derdi. Biz de annemizin sözünü dinler, onu hoş tutardık. Bir dediğini iki etmezdik. Onunla çok iyi bir dostluk kurmuştuk. O, kız kardeşimle benim arkadaşımız gibiydi. Evcilik

oynarken bizim çocuğumuz oluyor, olmadık muziplikler yapıyordu.

Bir keresinde hiç unutmuyorum. Soğuk bir kış günü yine evcilik oynuyorduk. Babaannem benim kızım, kardeşim de komşumuz rolündeydi. Babaannem çocuk rolünde olduğu için:

– Ben kartopu oynamak istiyorum, diye tutturdu. Ben:

– Ama dışarı da kar yok ki, nasıl kartopu oynayacağız, deyince babaannem mahsusçuktan pencereye yönelip:

– Çıkırt, deyip dışarıdan hayalî bir kartopu alıp bize atmaz mı!

O bize, biz ona derken kartopu oynamıştık. Daha sonra da biriken karlarla bir kardan adam yaptık. Saatlerce bu hayalî oyunu sürdürdük. Biz o gün, bu hayalî oyuna kendimizi o kadar çok kaptırdık ki. Babaannemin gerçekten karla oynadığını sandık. "Ama ortada oynayacak kar yok ki!" diyemedik.

Babaannemin dizleri ağrımadığı zamanlar, başımızı onun kucağına koyardık. O da saçlarımızın arasında parmaklarını gezdirirken bize bir dolu nasihat ederdi. "Aman yavrularım kimseye kötülük etmeyin. Karıncayı bile incitmeyin. Herkesle iyi geçinin. Büyüklerinize saygıda kusur etmeyin. Hep doğru sözlü olun." en çok tekrar ettiği cümleleriydi.

Geceleri yatmadan önce anlattığı masallar harikaydı. O kadar çok peygamber kıssası bilirdi ki... Hazreti Eyüp Peygamberin sabır kahramanı olduğunu ondan öğrendik. Hazreti Süleyman'ın hayvanların dilini anladığını ilk ondan dinledik.

Peygamber Efendimizin hayatını ise onun sayesinde sular seller gibi ezberledik.

Babaannemin bize gelişinden aylar sonra bir gün evde şöyle bir konuşma geçmişti. Anneme:

– Sizlere de yük oluyorum. Benim yüzümden çok yoruluyorsunuz. Keşke evimi, eşyalarımı dağıtmasaydık. Hasan'a söylesen de tekrar evime gitsem. Başımın çaresine bakabilirim. Hem evimi

de özledim. Artık kendimi daha iyi hissediyorum, dedi. Belli ki evini özlemişti. Annem:

– Güzel anacığım ne yükü? Sen bizim büyüğümüzsün. Bana yük falan olmuyorsun. Hem çocuklara da arkadaşlık ediyorsun. Üstelik onlar burada olmandan çok mutlular.

– Ben de burada çok mutluyum. Ama alışkanlık işte, insan evini özlüyor.

– Evini özlediğini biliyorum. Ben de senin yerinde olsam aynı şeyleri hissederdim. Ama koskoca evin içinde yalnız başına kalamazsın. Yürümekte zorlanıyorsun, ayağın takılıp düşebilirsin. Mutfakta yemek pişireyim derken bir tehlike olmasından korkarım. Allah korusun, sana bir şey olursa hepimiz çok üzülürüz. Biraz sabret güzel anacığım, zamanla alışırsın.

– Doğru söylüyorsun. İnsan yaşlanınca çocuk gibi oluyor. Bazen ne söylediğini bilmiyor işte, dedi.

O günden sonra babaannem bu konuyu bir daha hiç açmadı. Bizimle kalması için söylenen her sözden fevkalâde memnun oluyordu.

Bir akşam annem çok hastalandı. Dayanılmaz bir ağrıyla hastaneye kaldırıldı. Bir süre hastanede kalması gerekiyordu. Bu haberle aklımıza ilk gelen babaannem oldu. Hâlbuki biz ona bakabilirdik.

O gece hastanede kalan annemi buna zor ikna ettik. İlk kez, annemizden uzak bir gece geçirecektik.

Ben evin büyük kızı olarak babamla birlikte yemekleri hazırlıyordum. Seyhan ve ağabeyim ise sofra kurup kaldırmaya yardım ediyordu. Hepimiz,

annemin yokluğunu belli etmemek için uğraşıyor, babaannemi memnun etmek için çabalıyorduk.

Aradan birkaç gün geçti. Babaannem, bize kıyamadığı için olsa gerek:

– Size yük oluyorum. Anneniz hastaneden çıkınca onun da bakıma ihtiyacı olacak, deyip babamdan kendisini amcamlara götürmesini istedi.

Kalması için ne kadar ısrar ettiysek razı edemedik. Kız kardeşimle eşyalarını toplayıp valizine yerleştirdik. Evden ayrılırken hepimizi bağrına basıp kucakladı. "Hakkınızı helâl edin, gidip de dönmemek var." diyerek babamın koluna girdi. Ağır adımlarla merdivenlerden inerken arkasını dönüp, acı bir tebessümle bize baktı.

Babaannem amcamlara gidince sanki içimizden bir şeyler koptu. Ona o kadar çok alışmıştık ki yokluğu bizi çok üzdü. Annemizin bir an önce iyileşip eve dönmesi için hep dua ettik. Biliyorduk ki annem ne kadar çabuk iyileşirse babaannem de o kadar çabuk gelecekti.

Birinci haftanın sonunda annem tamamen sağlığına kavuşmuş olarak hastaneden çıktı. Eve gelir gelmez ilk sözü:

– Yarın annemi eve getirelim. Oralarda sıkılmıştır, oldu. Babam:

– Allah senden razı olsun hanım. Benden önce sen söyledin. Haber verelim de yarın sabah almaya gideyim, diyerek amcama telefon etti. Annem o ge-

ce babannemin odasını temizleyip havalandırdı. Şimdi her şey tamamdı. Bir tek eksik vardı, o da babaannemdi.

Sabah ezanı vakti telefon çaldı. Arayan amcamdı. Babaannemin çok hasta olduğunu söyledi. Zavallı babaannem bizim yanımıza gelmek istiyormuş.

Amcamlar, başka bir ilçede oturdukları için her vakit araba bulmak mümkün değildi. Bu sebeple babam hemen bir taksi tutup yola çıktı.

Hepimiz onun sağ salim gelmesi için dua ediyorduk.

Bir süre sonra bir telefon daha geldi. Korktuk. Yoksa kötü bir şey mi olmuştu? Hepimizin yüreği küt küt atıyordu. Annem telefondaki sese:

– Hayırdır! Yoksa kötü bir haber mi, dediğinde aldığı cevapla ağlamaya başladı. Titrek bir sesle:

– Tamam bekliyoruz, derken elinin tersiyle gözyaşlarını siliyordu.

Bu konuşmadan babaannemizin vefat ettiğini anlamıştık. O sabah hepimizin yüreği buruk, bir köşeye çekildik. Ne söyleyip, ne diyeceğimizi bilemeden saatlerce ağladık...

Seyhan bir anda annemin boynuna atılarak hıçkırıklar içinde:

– Babaannemi çok özledim! Bir daha onu göremeyecek miyiz? Ben onsuz ne yaparım, diye ağlamaya başladı. Annem kız kardeşimi kucağına alıp gözyaşlarını silerek onu sakinleştirmeye çalıştı:

– Onu biz de çok özleyeceğiz. Şu an onun ayrılığı bizi üzse de bu onu hiç göremeyeceğiz anlamına gelmiyor.

– Nasıl yani!

– Bunu anlamak sana zor gelebilir. Ölüm bu dünyada yaşayanlar içindir. Dünyaya gelen her canlı belli bir süre yaşar. Daha sonra da tıpkı babaanneniz gibi vefat eder. İnsanlar ölünce başka bir hayata geçer.

– Yani hepimiz öldükten sonra yeni bir hayata başlarız. Öyle mi?

– Evet yavrularım aynen öyle.

– Peki biz de oraya gidene kadar babaannem bizi özlemeyecek mi?

– Elbette özler. Onun için biz de sık sık onun kabrini ziyaret edeceğiz. Her nerede olursa olsun onun için dua edeceğiz, Kur'ân okuyacağız. Melek-

ler bizim yaptığımız duaları ona ulaştırır. Babaanneniz de, "Torunlarım bana hediye göndermiş." diye inşallah çok mutlu olur. Seyhan büyük bir rahatlamayla hemen ellerini açtı:

– Ben hemen onu sevindirmek istiyorum, diyerek dua etmeye başladı.

İşte o gün üç kardeş iyi bir insan olmak için bir birimize söz verdik. Çünkü biliyorduk ki bu söz dünya hayatımızı güzelleştirecekti. Öbür dünyadaki hayatımız için ise bir kazanç olacaktı.

Babaannem için yapılan dualar, okunan Kur'ân-ı Kerîm'ler hâlâ kulaklarımda. Ondan geriye kalan çok güzel hatıralar, bazen gözümde canlanır.

Özellikle evimizin en güzel köşesindeki eşyaları ve seccadelerimizin arasındaki yeşil tespihi, bize hep sevgili babaannemizi hatırlatır.

Huzur evinin kapısında duyduğum ses, beni birden kendime getirmişti. Dalmış olduğum çocukluk anılarımdan uyanmıştım. Hâlâ huzur evinin bahçesinde oturuyordum. Pembe gömlekli görevli, gülümseyen gözlerle yanımdaki yaşlı teyzeye doğru yaklaştı:

– Gözün aydın Hatice teyze! Ankara'daki oğlundan telefon gelmiş, dedi. Yaşlı kadın şaşkın bakışlarla yeşil tespihini cebine koyduktan sonra:

– Biliyordum! Beni unutmadığını biliyordum, deyip, görevlinin koluna tutunarak sanki uçar adımlarla içeriye girdi.

SELVİ NİNE

Soğuk bir kış günüydü. İstanbul'a mevsimin ilk karı yağıyordu. Ortalık beyaz bir örtüye bürünürken hava da kararmak üzereydi. İnsanlar bir an önce evlerine gitmek için yola çıkmış, koşar adımlarla yürüyorlardı. Sokaklardaki insanların telâşı, içeride kalanları da etkilemişti. Herkes meraklı gözlerle pencere önlerine toplanmıştı. Çamlıca

İlköğretim Okulu'nun öğrencileri de pencere önlerinde sıralanmışlardı. Karın yağışını izliyor ve karda oynayacakları oyunları düşünüyorlardı.

Okulda son derse girilmişti, çocuklar heyecanla zilin çalmasını bekliyorlardı. Öğrenciler bir yandan göz ucuyla dışarıyı seyrederken, diğer yandan da öğretmenlerini dinliyorlardı. Üçüncü sınıfta okuyan Semra'nın da gözü saatteydi.

Nihayet heyecanlı bekleyiş sona erdi ve zil sesi duyuldu. Bu sesle soluğu bahçede alan çocuklar, bir süre oyun oynayıp, karın tadını çıkardılar. Nöbetçi öğretmenin:

– Herkes evine! Çocuklar evlerinize geç kalacaksınız, sözleriyle kendine gelen Semra, "Eyvah geç kaldım! Evdekiler beni merak edecek." diye düşünerek eve doğru koşmaya başladı.

Semraların evinin bulunduğu apartman büyük bir çocuk parkının karşısındaydı. Bu apartmanın beşinci katında oturuyorlardı. Apartmana geldiğinde merdivenleri bir solukta çıktı. Nefes nefese kapının ziline bastı. Fakat kapıyı açan olmadı. Zile birkaç kez daha bastı ama kapı yine açılmadı.

İçeri de ses var mı diye kulağını kapıya dayadı. Hiçbir şey duyamadı. Endişe içinde kolundaki saate baktı. Üşüyen ellerini koltuğunun altına koyup, "Nereye gitmiş olabilirler ki! Şimdiye kadar gelmiş olmaları gerekirdi." diye söylendi.

Semra, bu sene öğlenci olduğu için okuldan ancak hava kararınca dönüyordu. O saatlerde ev-

de mutlaka onu karşılayacak birileri oluyordu. Fakat bu akşam onu karşılayan kimsecikler yoktu. Uzun ve endişeli bir bekleyişin sonunda merdivenlerden aşağıya doğru baktı. Gelen giden olmayınca içi ürperdi. Ne yapacağını bilemeden çantasını yere bırakıp, üzerine oturdu. O an çok korkmuştu. Çünkü daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

"Şimdi ben ne yapacağım?" diyerek başını ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı. Semra'nın ağlama sesi apartmanda yankılanıyor, fakat kimse onu duymuyordu.

Aradan hayli zaman geçti. Biraz olsun sakinleşip ayağa kalktı. Karşı komşularının evde olabileceğini düşünerek:

– İnci teyzeler mutlaka evdedir. Bekir de bizim okulda okuyor, çoktan dönmüş olmalı, deyip kapıyı tıklattı. Her zaman Bekir'i karşılayan İnci teyze de evde yoktu.

Semra, bu sefer alt kattakilerin zilini çalmaya karar verdi. Merdivenleri hızlıca indi. Kapının önüne geldiğinde derin bir nefes aldı.

– Allah'ım bari bunlar evde olsa da beni içeriye alsalar, diye dua etti. Titreyen parmaklarıyla zile bastı. Burada da ses seda yoktu. Bir kez daha zile bastı, fakat bu kapı da açılmadı. Olacak iş değildi! Sanki bütün komşular sözleşmiş gibi evde yoklardı.

– Off! Olamaz, bunlar da yok. Şimdi ben ne yapacağım, diyerek büyük bir ümitsizlikle apartmanın giriş katına indi. Sokak kapısından dışarıya baktı, hava iyice kararmış, gelip geçenler azalmıştı.

Semra kendi kendine:

– Bizimkiler daha önce hiç geç kalmamışlardı. Muhakkak bir işleri çıkmıştır, dedi.

Son bir ümitle apartman zilindeki daire numaralarına baktı.

"Hiç birini tanımıyorum, ama galiba bir numaralı dairede yaşlı bir teyze oturuyordu." diye mırıldandı.

Sonra bir numaralı daireye yaklaşıp ziline bastı. Biraz bekledi ama bu kapı da açılmadı. Tekrar zile bastı. Uzun bir bekleyişin ardından, oradan ayrılmak üzere iken nihayet kapı açılmıştı. İçeriden başındaki beyaz namaz örtüsüyle, beli iki büklüm, yaşlı bir teyze çıktı. Titrek bir sesle:

– Kusura bakma evlâdım. Kapıyı açmakta gecıktim. Namaz kılıyordum. Ancak selâm verince açabildim.

Semra bu yaşlı teyzeyi birkaç sefer pencerenin önündeki çiçekleri sularken görmüştü. Yüzünde oluşan sevinç tebessümü ile:

– Şeyy, ben en üst katta, dokuz numarada oturuyorum. Okuldan geldim, evde kimseyi bulamayınca

dışarıda kaldım. Annem babam gelene kadar sizde kalabilir miyim?

Yaşlı teyze, büyük bir memnuniyetle başını salladı.

– Tabi ki kalabilirsin. Sen Ahmet beyin kızı olmalısın. Anneni, babanı beklerken bana da arkadaşlık etmiş olursun. Haydi gir içeri, dedi.

Semra bu sözleri duyunca biraz olsun rahatladı. Kendini güvende hissetti. Salona geçince yaşlı teyze:

– Semra'cığım bana Selvi Nine diyebilirsin, dediğinde Semra çok şaşırdı.

– Ama nasıl olur! Ben size ismimi söylemedim ki! Adımı nereden biliyorsunuz?

Gülümseyen gözlerle bakan yaşlı nine:

– Ben apartmandakilerin çoğunu tanırım. Meselâ sen bu sene Çamlıca İlköğretim Okulu üçüncü sınıfa gidiyorsun. Annenin adı Yasemin, babanınki de Ahmet. Ha! Kardeşinin adı da Doğan. Bildim mi? Semra'nın şaşkınlığı büsbütün

arttı. “Selvi Nine, bu kadar çok şeyi nasıl biliyor?” diye merak etti.

Yaşlı kadın, pencerenin önündeki koltuğa oturdu. Parmağıyla çocuk parkını göstererek:

– Mahalledeki çocuklar parkta oynarken, ben de burada oturur onları seyrederim. Her ne kadar komşularım beni ziyaret etmeseler de ben onları tanırım. Semra, Selvi Nine’nin sözlerinden çok etkilenmişti.

– Şeyy, ben sizi birkaç kere çiçeklerinizi sularken görmüştüm. Gerçeği söylemek gerekirse yolda görsem belki de tanıyamazdım.

– Peki bundan böyle görsen tanıyabilir misin?

– Tabi ki tanırım.

İkisi de komik bir şey söylenmiş gibi gülüştü. Selvi Nine sözlerine devam etti:

– Günümün büyük bir kısmını bu koltukta geçiririm. Kur'ân okur, tespih çekerim. Kahvemi yudumlarken de sokakta oynayan çocukları izlerim. Konuşmalarınızı, birbirinize seslendiğinizi duyarım. Sizleri izlerken de torunlarımı hatırlar hasret gideririm. Sizleri hayâllerimde onların yerine koyar can sıkıntımı giderir, mutlu olurum. Bazen zamanın nasıl geçtiğini bile anlamam.

Selvi Nine, bu sözlerden sonra oturduğu yerden kalktı. Yavaş adımlarla camlı kitaplığın önüne gelip kapağını açtı. İçinden siyah kaplı, kapağında kırmızı gül resmi olan bir albüm çıkardı. Gül resmini eliyle okşadı.

– Epeydir bu albüme bakmamıştım. İstersen beraber bakabiliriz, diyerek albümün sayfalarını açmaya başladı. Çocuklarının ve torunlarının fotoğraflarını gösterip onları tanıttı.

Semra fotoğraflara tek tek baktı. Bu arada Selvi Nine'nin gözlerinin yaşardığını fark etti.

– Çocuklarınızı çok mu özlüyorsunuz, diye sordu. Selvi Nine:

– Özlemez olur muyum? Her biri uzak şehirlerde oturuyor. Ancak bayramdan bayrama ziyaretime gelebiliyorlar. Bazen de ben onların yanına gidiyorum, diyerek yaşaran gözlerini sildi. Mendilini katladıktan sonra:

– Yalnızlık o kadar zor ki… Artık yaşlandım, eskisi gibi sokağa da çıkamıyorum. Bazen alış veriş için çıkmak bile, benim için büyük bir eziyet oluyor. Kapıcı İsmail Efendi de olmasa kimsenin kapımı çaldığı yok, diyerek hüzünlendi. O sırada evin içinde uzun bir sessizlik yaşanırken Semra da derin düşüncelere daldı.

"Selvi Nine, yalnız başına oturuyor. Bu güne kadar onu ziyaret etmedik. Bir gün kapısına gidip "Nasılsınız, bir ihtiyacınız var mı?" diye sormadık. Selvi Nine'nin çocukları çok uzaktalar. İstedikleri zaman gelemiyorlar. Bundan sonra, ben onu ziyaret edeceğim. Belki bu vesile ile biraz olsun ona yalnızlığını unutturabilirim." derken daldığı düşüncelerden telefon sesiyle sıyrıldı. Selvi Nine hemen oturduğu yerden kalkıp telefonu açmıştı:

– İyiyim yavrum.

….

– Ya! Geçmiş olsun? İnşallah kötü bir şey yoktur.

…

– Merak etmeyin, inşallah çabuk iyileşir.

…

– Ne yapalım oğlum. Sağlık olsun. İnşallah yazın gelirsiniz.

…

– Sağ ol yavrum. Ben de hepinizi hasretle öpüyorum. Güle güle yavrum. Allah'a emanet olun.

Selvi Nine telefonu kapatırken nemlenen gözlerini sildi. Sonra meraklı gözlerle bakan Semra'ya:

– Arayan Erzurum'daki oğlumdu. Şubat tatilinde buraya geleceklerdi. Küçük torunum kızamık olmuş, gelemiyorlar, deyince Semra heyecanla:

– Onlar gelemiyorlarsa siz gidin, dedi.

Selvi Nine dizlerini tutarak:

– Ahh yavrum ah. Ben istemez miyim gitmeyi! Ama şu dizimdeki ağrılar var ya. Oraların soğuğu bir başka oluyor. Ağrılarım daha da artıyor. Geçen kış bahara kadar kalırım, diye gittim de ancak on gün dayanabildim. Erken dönmek zorunda kaldım. Ne yapalım? Anlayacağın, şubat tatilini yalnız geçireceğim.

– Onlar gelemiyor, siz de gidemiyorsunuz. O zaman, sizin için sakıncası yoksa arada sırada ziyaretinize gelebilir miyim?

Bu sözler karşısında Selvi Nine:

– Çok sevinirim! Hatta istersen arkadaşlarını da getirebilirsin.

Semra, büyük bir iş başarmanın sevinciyle yaşlı kadına sarılıp ellerinden öptü. O da Semra'ya sarıldı.

– Uzun zamandır bu eller öpülmemişti. Seni torunum gibi sevdim. Bundan böyle sen de benim torunumsun, diyerek onu yanaklarından öptü.

Semra:

– Siz de benim ninem oldunuz, dedi.

Tam bu esnada kapı çaldı. Selvi Nine ağır adımlarla ilerleyip kapıyı açtı. Gelenler Semra'nın ailesiydi.

– Buyurun hoş geldiniz.

– Hoş bulduk. Kızımızı arıyoruz. Birkaç kapıyı çaldık kimse görmemiş. Acaba siz onu gördünüz mü?

Selvi Nine:

– Korkmayın, kızınız burada, diyerek onları içeriye davet etti.

Semra, annesini ve babasını karşısında görünce koşarak onların boyunlarına sarıldı. Bütün aile yaşadıkları korku ve endişeden sonra buluştukları için çok mutluydu. Onları seyreden Selvi Nine göz yaşlarını tutamamıştı. Semra babasına:

– Neden bu kadar geç kaldınız?

– Eve gelirken saatlerce yolda beklemek zorunda kaldık. Çünkü bir trafik kazası olmuş, yolu uzun süre trafiğe kapattılar. Bundan sonra sana bir anahtar vermeye karar verdik. Hiç olmazsa biz gecikince kapıda kalmazsın.

– Bundan böyle siz geç kalınca gidecek bir yerim var.

– Neresiymiş bakalım gideceğin yer?

– Tabi ki Selvi Ninem'in evi.

Bu söz, orada bulunan herkesi çok duygulandırmıştı. Özellikle de Selvi Nine yaşaran gözlerini saklamaya çalışıyordu.

O akşam komşularını daha yakından tanıma fırsatı bulan Semra ve ailesi çok mutluydu.

Babası:

– Bundan böyle gözüm arkada kalmayacak. Bu akşam Semra'nın kapıda kalması bize iyi bir ders oldu.

Annesi:

– Böylelikle komşuluğun kıymetini anlamamıza vesile olduğunuz için size teşekkür ediyorum. İnşaallah bundan böyle daha sık görüşürüz, dedi.

Selvi Nine onların peşinden kapıyı kapatırken çok mutluydu.